

Krbavski, knez Nikola Zrinski (otac sigetskoga junaka), braća Krsto i Vuk knezovi Frankapani Slunjski i Cetinski, knez Stjepan Blagajski pa Bartol Drašković. S Ferdinandove pak strane stigli su na sabor kao njegovi pouzdanici (komisari) kapetani Nikola Jurišić, Ivan Pichler i Ivan Katzianer te bečki prepošt Pavao Oberstein. Prvo je bilo, da su oni pozvali hrvatske staleže, da se poklone Ferdinandu kao svome zakonitomu gospodaru na osnovi baštinskoga mu prava po ženi Ani i starih ugovora. Nato se staleži odvoje od njih i „uzmu sami ispitivati i raspravljati o pravu Ferdinandovu na krunu sv. Stjepana.“ Tek kasno uveče poslaše komisarima neke drugove s porukom, da su pronašli, da Ferdinand i žena mu Ana odista imaju potrebno pravo na ugarsku krunu. Sjutra dan na novu godinu (1. januara 1527.) sastade se druga sjednica, u kojoj su se pretresivali uvjeti sabranih hrvatskih staleža. Do četiri sata popodne trajale su rasprave poglavito o tom, kakovu će pomoć Ferdinand davati Hrvatima. Konačno se sporazumješe staleži s opunomoćenim komisarima tako, da se je Ferdinand obavezao uzdržavati na obranu Hrvatske 1000 konjanika i 200 pješaka, od kojih će 800 konjanika biti razdijeljeno među prisutnu gospodu. Osim toga se Ferdinand obavezao, da će uzdržavati oveću vojsku u Kranjskoj na obranu Hrvatske i potvrditi sva stara prava i privilegije kraljevstva. Zadovoljivši se ovim uvjetima izaberu hrvatski staleži „sasvim slobodno i bez ičijega utjecanja“ **Ferdinanda I. (1527—1564)** „kralja češkoga i nadvojvodu austrijskoga“ hrvatskim kraljem.¹ Odmah potom položiše prisegu vjernosti na ruke bečkomu prepoštu Pavlu Obersteinu, dok se glasnici razletješe na sve strane, da jave radosnu vijest. Iz dvorane izidoše u tamošnju samostansku crkvu sv. Marije, gdje je odslužen „Tedeum“ uz zvonjavu zvonâ i gruvanje prangijâ. Izborni sabor cetinski ide u red onih krupnih događaja u prošlosti hrvatskoga naroda, kojim se

¹ U izornoj diplomi, koja se čuva u originalu u bečkom državnom arhivu, hrvatski staleži izrijeком кажу: „Ferdinandum in verum, legitimum et naturale nostrum et totius huius regni Croatiae regem et dominum, nec non... Annam in veram... totius regni Croatiae reginam... felice omine elegimus...“ (Šišić, Hrv. sabor. spisi I, 51; II, 460). Ma da je Ferdinand još 16. decembra izabran u Požunu za ugarskoga kralja, ipak mu hrvatski staleži ne daju toga naslova nigdje — premda mu iznose čitav opširni naslov, — već samo „Bohemie et Croatiae rex“. To čini još i sedmi dan poslije izbora cetinskoga knez Nikola Zrinski, dajući Ferdinandu čitav veliki naslov, ali inače samo: „Bohemie et Croatiae regi“ (Šišić, Sab. spisi I, 68.). Hrvatski staleži očito hoće, da što jače istaknu svoj slobodni izbor, nezavisan od ugarskoga.